

עם דף מיוחד לסטודנט: קמפוס, בו ידיעות
מבולבלות על חיי הסטודנטים באוניברסיטת
השונות.
אף דבר, ציתון ההסתדרות, לא פיגר. הוא
מינה את אחד מכתביו הירושלמיים, נחום
ברנע, מי שהיה דוברו של שרתהואר, ל-
היות העורך והכותב הבילעדי (תחת שמות
שונים), של עמוד המוקדש לסטודנטים,
ושקרא דבר הסטודנט.

פנעים האיש שסלד מנשק

אלפתח יורה בכביש! פשטה השמועה
בנהריה.

היה זה בבוקר יום השני השבוע, כאשר
ארבע יריות נורו לעבר מונית שנסעה ב-
כביש עכו-נהריה. שני כדורים פגעו במכונית.
אחד הנוסעים נפצע, נוסעת שניה, בת 32, ו-
בהריון נהרגה במקום.

נהג המונית, שסבר אף הוא כי נתקל
במארב של אלפתח, הגביר את מהירות
נסיעתו, וזר עם הנפגעים לבית החולים
מלב"ן בנהריה.

הרוצח בתעלה. מעדויות הנוסעים
המבולבלים אי אפשר היה לברר מה אירע.
אחד מהם סיפר: "כשהגענו לקרבת שבי
ציון, לא רחוק ממחנה צבא, שמענו יריות.
משאית חלפה על פנינו במהירות. הנוסעים,
ססברו כי היריות נורו מהמשאית, גם הפיצו
שמועה כי היה זה מאהב קנאי שהרג את
האשה בהריון.

משטרת נהריה שהוזעקה אל בית החולים
גבתה עדויות. אף איש מאנשיה לא יצא אל
האזור בו נורו היריות. "אם היו אלה אנשי
אלפתח", אמר אחד השוטרים, "הם בטח
הצליחו לברוח."

כשעה לאחר המיקרה גילה רוכב-אופניים
שחלף במקום את הרוצח. הוא היה מוגח
בתללה לצד הכביש, ליד חורשת זיתים.
גולגלתו היתה מרוסקת. כדור אחד חלף דרך
ליסתו ויצא דרך קדקדו. לידו היה מונח
רובה-שרת של צה"ל.

היה זה הטיקון יוסף ("זאק") רוסו,
שגויס לפני שלושה שבועות לצה"ל.

הכדור החמישי. מרגע בו חויל היה
יוסף חיל פרובלמטי. הוא טען כי אינו
רוצה להיות חייל, סירב לצאת לאימונים
בטענה כי הוא סובל ממיחשים שונים. מדי
יום היה הולך למיסדר-חולים, אך הרופא
הצבאי לא מצא כל פגם בבריאותו.
"תאמין לי, אני לא ארטיסט", התחנן
אל הרופא. אבל זה מצא אותו כשר לשירות.
בבוקר, בשעה עשר בערך, בחר לו כמטרה
מונית שנסעה בכיוון לנהריה. מתוך ארבעה
כדורים שירה, פגעו בה שניים. את הכדור
החמישי שמר לעצמו.

דרכי-אדם המעריץ והאליל

אילן ("אלביס") תמיר גר ביפו. את
כינויו רכש בדרך הקשה: הגער בן ה-17
מסור, בכל ימיו וילדותו, לאהבה נכזבת
לאילן הקולנועי הגדול.

אילן נהג לאכול עם אלביס, לשחות עם
אלביס, לטייל כשהוא שורק את שיריו של
אלביס ולרפד את קירות-חדרו הצנוע ביפו,
עם תמונותיו של אלביס פרסלי.
את סרטיו של האליל נהג תמיר לחזות
בדבקות דתית — לא פעם, אלא מדי ערב
בערב. לשם כך אף נטש לא פעם מקום
עבודה.

השבוע הביאה האהבה הניכזבת את ה-
מעריץ השוטה — לבית-המעצר.

"רוק בבית-הסוהר". זה קרה משום
שתמיר החליט שאין לו די תמונות של
אלביס.

ותמונות טובות, כידוע, קשה להשיג. ב-
יחוד אלו של אלביס, המבוקשות ביותר
בשוק-המלפפנים-האספנים.

משום כך, באחד הערבים בהם ביקר אילן
בהצגת ג'ורג'ו באווה, שתוצג בקולנוע
אילת ביפו, החליט ששוב אינו מסוגל
להתאפק.

הוא חיכה לתום ההצגה, וכאשר הקהל
התרחק מן הבניין, ניגש לתלונות-הראווה
המאויים עדיין, נימץ את הזדמנות ונטל
לעצמו כמה מן התמונות האהובות.
ואז נפל על כתפיו ידידו הכבדות של
החוק: אילן המיסכן לא הבחין כלל שניידת
סיירה במקום, וכשהבחין בכך, לא הבין מה
רוצים ממנו.

"אני לא גנב", הפליט שוב ושוב, "אני

שבועון חונים מאשים את ישראל בחיסול כפר, מה האמת? סוף הג'יפטיק

ההסבר הרישמי אינו, כדברי ז'אן אפריק,
בגלל ריבוי עכברושים. אלא מפני ש-
איור זה הוא איור-מעבר טבעי מן ה-
גדה המזרחית, אל תוך השטחים המוחזקים.
דובר הממשל הצבאי הסביר: "הבתים הרי-
קים משמשים — ובוודאי יוכלו לשמש ב-
עתיד — מחבוא אידיאלי בשביל חבלנים."

"דיברתי פעמיים עם משה דיין על פרשת
הערבים של ג'יפטיק. אמרתי לו שבלעדיהם
אי אפשר לעבר את כל האדמות שם. וחבל
מאוד, כי שם אפשר לגדל יבול-ירקות גור-
לים בחורף. אמרתי לו שהפליטים יושבים
כולם מעבר לגשר, שיתן לפקידים מעיריית
שכם לערוך אצלם רישום, כדי להחזירם.

גם כשהם שלמים, קשה להבחין
בבתים המצופפים לרגלי ההרים, סביב
הצטלבות כבישי שכסיריחו. כי הם בנויים
מבזק מיושב, שצבעו כצבע האדמה החומה
מסביב.

על אחת כמה וכמה קשה להבחין בבתים
ההרוסים.

בפרוץ מלחמת ששת-הימים התגוררו ב-
בתים אלה כ-15 אלף תושבים, רובם ארי-
סים שעזבו את אדמותיהם של בעלי-
האחוות משכם. בחלקם היו בדואים בני-
העמק, וברובם פליטים של מלחמת 1948.
אזור זה הוא אחד הפוריים בארץ. הוא
משופע באדמה עשירה, שנשפחה מהרי שכם.
הוא גם משופע במים: ואדי פארעה, היורד
מן ההר, אינו מתייבש אפילו בקיץ השחון
ביותר; ואילו בקצה המזרחי של העמק
זורם הירדן. במפות הוא מסומן כעמק
הפארעה; אך כולם קוראים לו ג'יפטיק.
על שם תחנת-המשטרה הגדולה השולטת
על ההצטלבות החשובה.

כאשר שטעו הפלאחים של הג'יפטיק
את רעם התותחים של יוני, הם אספו את
מטלטליהם, פרוותיהם ועופותיהם וברחו מן-
רחה, מעל לגשר דאמיה.

הם יושבים עד היום בשני מחנות גדילים
מעבר לנהר.

★ ★ ★

הסיבה: עכברושים

**ה שבוע הוזכרו בתי הג'יפטיק בשב-
ה עון ז'אן אפריק.** אחד מכתביו, טאהר
בנייאן, כתב מאמר על שני עמודים, ש-
בראשו מתנוססת כותרת זו:

"הערבים מבנים רק מלחמה..." אחרי
רבים אחרים, עתה מגלה הגנרל הישראלי
נרקיס "אמת" זו — והוא פועל בכתאם.
מחבר המאמר האנטי-ישראלי החרף עוד
אומר על נרקיס:

הגנרל נרקיס, המפקד הצבאי של מערב
ירדן הכבושה, חוזר בדיוק על השיטות
הגרוטיות ביותר של שלטון קולוניאלי או
נאצי. הוא מצהיר, מבלי לחוש כנראה מבו-
כה כלשהי, כי "שיטותינו הן בודאי טובות.
אינני חושב שהער-
בים מסוגלים להבין
שפה אחרת."

בנייאן עורך מא-
זן של הפעולות היש-
ראליות, ומביא רשי-
מה של המקומות ב-
הם פוצצו בתים ער-
ביים: קלקלילה, שבו
נת המוגרבים בירו-
שלים העתיקה, שלו-
שה כפרים באזור
לטרון. הוא מוסיף:
ליד גשר דאמיה,
על הירדן, הרסו דח-
פורים ישראליים מרבית הבתים הסייכים
ל-30 אלף ערבים. הסיבות: הגנרל נרקיס
מוטר שזה מסיבות תברואה. רוצים להרוס
רובע ערבי, כפר, עיר? אומרים עליו שהוא
שורץ עכברושים.

מה הקשר בין המאמר בז'אן אפריק
לבין המציאות? על כך היה מוכן להשיב
ראש עיריית שכם, חמדי כנען:

רק אוהב אותו נורא!
נימוקו של הצעיר המבולבל לא שיכנע
את השוטרים. הם הובילוהו בניידת, אחר
כבוד, לכלא אבו-כביר, שם היתה לאילן
האומלל הזדמנות לבלות 48 שעות —
ולתאמץ, בסביבה אוטנתית, בשירת רוק
בבית-הסוהר המפורסם של אלביס.

ירושלים

טבח

המלכים

מאז תום מלחמת ששת-הימים החלה
המסעדה הירושלמית של האתם מסודה
לפרוה. בצהריים אי אפשר להשיג שם
מקומות חנייה, בערב כל השולחנות תפוסים.

"NNENT QUE LA GUERRE..."

הכתבה ב"ז'אן אפריק"

בתים מתמוססים מנגיעת להב של דחפור

לכן הוחל בהריסתם. אין צורך בחומר
נפץ. הבתים מתמוססים מנגיעת להב של דחפור.
פור.

★ ★ ★

חזרה לאדמה

**מה יהיה עם המשפחות הבודדות ה-
מתגוררות כאן עדיין? חמדי כנען משך
בכתפיו: "אללה יודע!"**
דובר הממשל הצבאי השיב: "הם ימשיכו
לעבוד כרגיל." והוא הצביע על העובדה,
כי בית-הספר של סוכנות-הסעד של האו"ם,
המיועד לתושבי הג'יפטיק, נפתח לפני
עשרה ימים ותלמידים לומדים בו כמקודם.
אלא שבמקום 2000 תלמידים, לומדים בו
כיום פחות ממאתיים. קבע אחד המורים:
"ברור לגמרי שיותר תלמידים לא יבואו
לכאן. כי הריסת הבתים פירושה — במקום
יישוב גדול יעמוד מעתה בג'יפטיק כפר
קטן."

כפר קטן, שרק בקושי אפשר יהיה להב-
דיל בין בתיו לבין האדמה החומה. וכאשר
יחלפו הגשמים, והעשבים יצמחו בשדות,
לא יוכל איש לדעת, כי אדמת השדות היתה,
בעצם, קירות של בתי-חומר.

והשאה היה כל כך מרוצה שנתן לו לאחר
הארוחה איזה טיפ קטן של כמה מאות
לירות. כל מנהיגי ערב אכלו אצלו, אבל
העבודה הכי קשה היתה להאכיל את המלך
חוסין.

כי חוסין אכל אצלו לפחות מאתיים פעם,
והיה צריך כל טעם לשנות את התפריט.
הוא היה מכין לו מרק עגבניות, עם חצילים.
חוסין היה אוהב את זה מאוד. הוא היה
מכין לו אוכל תימני, ואוכל לבנוני, ובסוף
הוא הכין לו פעם שניצל וינאי, והדבר
הזה כל כך מצא חן בעיני חוסין שהוא
קבע מיד תאריך נוסף לסעודה נוספת, אלא
שאז פרצה המלחמה וחוסין יאלץ להסתדר
כבר בלי שניצל וינאי.

המישימים סלטים לעיראקי. לפני

(חמשך בעמוד 19)

הוא בנה בחדשים האחרונים שני חדרים
נוספים, ובשבוע הבא הוא עומד לשנות
את הדקורציה.
בעבר היו מלכים ונסיכים של העולם
הערבי מוזמנים אותו לארמונותיהם להכין
להם סעודות-מלכים, אבל הוא הסתגל מהר
מאוד למצב החדש, והוא מסתפק לעת עתה
בטרי קולק שכבר היה אצלו שמונה פעמים
ואכל אצלו יונים ממולאות, חצילים ממו-
לאים, סלטים, וכרובית בכשר.

שניצל וינאי דחוסין. מי לא אכל
אצל מסודה? מלך מרוקו, חסן אכל אצלו
טלה ממולא, שלם, עם הראש והרגליים,
מצופה בפטרוזיליה. חביב בורגיבה אכל
אצלו מתכון מיוחד, סודי, של תרנגול הודו,
ליקק את האצבעות אחרי זה ואמר: "אצי-
לנו לא אוכלים כל כך טוב."

לשאה של איראן הוא הכין דגים צלויים,